

Már egyre több eget

Már egyre több eget szorongat a vékony lomb, s a szürkület nyálazta törzsre ült a görcsös árnyakká testesült hideg.

Majd szél támad s gödrök vizében
kegyetlen arcát megmutatja,
s az elsimult tükörré szépen
rászáll a csillagok nyugalma.

Az út két oldalán felálltak,
gyökereik szántotta parton,
a fák. Kifent ágak vigyáznak,
hogy minden ugyanígy maradjon.

E tájban nem vagyok, csak értem,
a fásult égen lóg kabátom,
megóv az is, mint hasztalan,
de eladható szabadságom.

Baka István Magdolna-zápor című kötetéből

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)